

SUMARI: Editorial (1) • Xarxa de suport mutu (2) • L'escola La Salle Comtal davant del confinament (4) • Fons repúblicà d'acció solidària (5) • Antic teatre: el risc mai no és l'excepció (6) • Así es una vivienda digna (8) • Antecedents del solar dels jutjats (10) • Volem el solar dels jutjats (15) • Cuidar la gent gran (16) • Ranxo de carnes-toltes 2020 (17) • 8 de març. Revolta feminista (18) • Ja tenim nou web! (19) • El nom dels nostres carrers (20)

BUTLLETÍ INFORMATIU DE L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DEL CASC ANTIC

C. del Rec, 27 | 08003 Barcelona | Tel. 644 26 06 05

EDITORIAL

Encara som en època de confinament i no sabem fins quan hi serem. El COVID-19 s'ha fet amo i senyor de les nostres vides. Durant aquests dies hem experimentat tota una sèrie de sentiments i sensacions: incredulitat, perplexitat, ràbia, dolor, pena, agraïment... i, sens dubte, tot això ens ha dut a reflexionar i a pensar com hem arribat fins aquí.

Sense voler fer-ne una anàlisi rigorosa, sí que creiem que hi ha tres factors que hi han contribuït de manera decisiva.

En primer lloc, **la globalització**, que ha trencat fronteres mercantils i de mobilitat, tant en l'àmbit de la distribució com en el de la mà d'obra barata, ha generat precarietat i atur, ha augmentat la desigualtat social i ha concentrat la riquesa en mans d'uns quants. L'1% de la població mundial acaupa el 50% de la riquesa global i el 10% el 88%.

En segon lloc, tenim l'última crisi econòmica, **la crisi financera global (2007-2012)**, que a l'Estat espanyol es va traduir en un rescat de les entitats financeres a base de soscavar la societat

del benestar retallant els serveis bàsics de sanitat, ensenyament i cultura i generant un augment espectacular de l'atur. Va comportar un increment de la precarietat laboral, econòmica i social i, en definitiva, va aprofundir la desigualtat social quan va fer recaure sobre les classes treballadores els efectes de la crisi.

En últim lloc, tenim **el menyspreu per al nostre planeta**, que ens ha dut a un progressiu deteriorament del medi ambient del qual ja tenim efectes contrastats i que no sembla preocupar als estats, ni per descomptat a les grans empreses multinacionals, però sí al món científic que va advertint dels efectes devastadors d'aquesta conducta.

Aquests factors han generat un còctel explosiu que sembla que ens ha esclatat en aquests moments. El model de societat que va emergir a finals del segle XIX ja és obsolet. Potser és hora de passar a un altre model en què prioritzem la qualitat a la quantitat i la salut a l'economia.

Ara la sensació que ens aclapara és la de la incertesa en el futur proper. Venen, sens dubte, temps molt difícils. Les coses han de

canviar, no podem continuar com si res. Hem de fer front a aquest xoc violent que ens ve al damunt.

En aquests moments de confinament, veïnes i veïns i algunes entitats i associacions han teixit xarxes solidàries per atendre necessitats bàsiques davant les mancances que les Administracions han mostrat. Ara, de cara a aquest futur incert, més que mai, les entitats i associacions dels nostres barris hem de fer un pas important per ajuntar esforços per combatre aquesta emergència socioeconòmica. Hem de replantejar-nos conductes personals i col·lectives més respectuoses amb el nostre entorn i, sobretot, hem de pressionar fortament perquè els governs prenguin les mesures necessàries i que no siguin les classes populars les que haguem de suportar, com sempre, els efectes d'aquesta pandèmia. **No seria hora que els bancs retornessin els diners que van rebre, uns 62.000 milions d'euros, sortits de les nostres butxaques? No seria hora d'establir una renda bàsica universal per combatre la creixent precarietat?** No serà fàcil, hem de ser molt reflexius i combatius, el moment ho requereix. ♦

XARXA DE SUPORT MUTU AL CASC ANTIC

©Éric Villalon Fuentes

Cistelles de menjar a punt de ser repartides al local del carrer Serra Xic n. 6.

El passat 13 de març, gairebé de cop i volta, els carrers del Casc Antic es van buidar de gent i la vida es va confinar dins de la privacitat de les cases. La combinació del virus COVID-19 i un sistema sanitari desballestat a base de retallades antisocials ha provocat una situació insospitada poques setmanes abans. Ni turistes ni veïnes.

La pandèmia però, malgrat la inquietud que provoquen els carrers i les places desertes, no ha canviat res de manera significativa. Mentre l'Estat s'ha afanyat a rescatar les empreses més grans amb els diners públics que els bancs no es van endur, la majoria de veïnes ens hem tancat a casa en un atur sobtat i amb la incertesa de com ens buscarem la vida.

Perquè nosaltres ens hem aturat, però els lloguers abusius, l'alt cost dels productes de consum bàsic, la baixesa moral dels salaris... tot això segueix la seva marxa impertèrrita.

Aquesta certesa s'ha fet acompanyar de moltes pors, preguntes i, directament, necessitats. Necessitats que l'assistencialisme institucional no arriba a resoldre i que ha imposat aquella sentència altre cop: que sols el poble salva al poble. Des del Sindicat d'Habitatge del Casc Antic, com a reacció natural, s'ha impulsat la Xarxa de Suport Mutu. La Xarxa és una eina horitzontal on cada persona, en connexió amb les altres, pot assumir qualsevol càrrega organitzant-se i distribuint el pes entre totes. Una eina feta per

facilitar les coses a la gent que entenem que juntes som més fortes a l'hora de fer front a qualsevol adversitat. La intenció és donar resposta a les persones més vulnerabilitzades pel confinament: des de la gent gran o "amb patologies prèvies" fins a la gent que s'ha trobat sense alternatives quan han tancat equipaments i recursos o han perdut la feina d'un dia per l'altre. Les tasques que es duen a terme són moltes i molt diverses: oferir aliments al banc de reciclatge de Les Espigadores, comprar medicaments i donar roba, atendre necessitats diàries de gent amb dependència que viu sola, assessorar a qui no pot pagar el lloguer, confeccionar mascaretes, vigilar que cap veïna no estigui patint violència masclista, fiscalitzar el racisme

Establiment especialitzat en la venda de plantes medicinals, tés, espècies, elaboracions artesanals i productes integrals per a tractaments en fitoteràpia i dietètica.

- Massatges (terapèutics)
- Teràpies alternatives (Reiki, Flors de Bach...)
- Tallers de (ús de les Plantes Medicinals, Aromateràpia...)

HORARIS:
 Dimarts a divendres de 11 a 15 h. / de 17 h. a 21 h.
 Dissabtes de 11:30 h. a 15 h. / de 17:30 h. a 21 h.

c/ Flassaders 14, Barcelona 08003
 Tel: 93 319 69 42 | herboribera@gmail.com

policia, etc. En definitiva. donar un sentit d'enfortiment del vincle comunitari per capgirar un confinament que, acompanyat del missatge de la por, ha despertat individualismes i desconfiances.

La Xarxa s'ha articulat per zones, de manera que el principal camp d'acció és l'entorn més immediat i familiar, i per comissions, que serveixen de canals d'assessorament, denúncia o suport. Des del dia 10 de març, quan es va anunciar l'estat d'emergència i la militància de barri s'hi va posar, fins a dia d'avui, quan moltíssimes persones que normalment no tenien temps s'hi han pogut afegir, la Xarxa ha estat capaç d'acompanyar les dificultats d'un nombre creixent de gent a l'hora que ella mateixa es feia més extensa i expansiva.

Aquest creixement en l'adversitat haurà de ser molt útil en els dies que vindran, quan l'envit del capital ens mostri una altra vegada que el virus més mortífer és ell mateix. Les sinergies que construïm per defensar els interessos de la classe treballadora hauran de deixar de ser corrents de fons per ser percebuts amb una niti-

desa absoluta, del fons a la superfície.

De moment ens trobarem un Casc Antic parasitat per un model turístic que no va plantejar-se

cap alternativa. Però n'hi ha: imaginar-se el llarg estiu com una oportunitat per enfortir i cohesionar tot allò que mai no ha deixat d'existir als barris populars: vincles, suport i comunitat. ♦

SUPORT MUTU Casc Antic

Solidaritat entre veïnes · #YoxTutxMi · Cuidem-nos

#1 Organitzem-nos

Organitzem la resposta a la possible situació de confinament amb una xarxa veïnal de suport mutu.

#2 Ajudem-nos

Si coneixeu o sabeu d'alguna persona que necessiti suport aquests dies escriviu-nos a sindicatcascantic@gmail.com

#3 Fem xarxa

Si vols participar de la xarxa de suport mutu, contacta'ns (sindicatcascantic@gmail.com).

L'ESCOLA LA SALLE COMTAL DAVANT DEL CONFINAMENT

Davant la difícil situació d'emergència sanitària que hem patit aquests mesos, molts centres escolars i famílies han hagut de modificar les seves respectives rutines i dinàmiques de vida per adaptar-les al confinament.

Aquesta mesura tan dràstica ha suposat un repte de superació per a molts centres, entre els quals un del nostre barri, La Salle Comtal, però el treball coordinat i conjunt entre tots els integrants de la comunitat educativa ha facilitat poder resoldre totes aquelles peticions proposades per les famílies i alumnes del centre perquè no en resultés afectat el seu rendiment acadèmic i d'aquesta manera poder consolidar tots els coneixements que haurien d'haver assolit durant el curs escolar i així arribar als objectius que estableix Educació.

Així doncs, amb el propòsit de resoldre aquestes exigències, l'equip de professors del centre escolar

ha hagut de modificar el model educatiu presencial que coneixíem fins ara i transformar-lo en un model educatiu a distància, posant a disposició de les famílies i alumnes tots els recursos electrònics i personals disponibles de l'escola per, en un breu espai de temps, assolir aquesta nova experiència, utilitzant, entre d'altres, l'eina interna Sallenet per tots els cicles i facilitant als alumnes de primària el control remot de les tablettes que fan servir durant el curs.

El centre tampoc s'ha oblidat d'aquelles famílies que no disposen dels recursos informàtics o no hi estan familiaritzats. Per aquest motiu, els diferents tutors de cada curs es posen en contacte telefònic amb les famílies per tal d'establir un pla individualitzat d'estudi per a cada un dels alumnes i poder sentir les inquietuds, necessitats i propostes.

Tal i com suposem que també estan fent altres centres educatius

de Barcelona, La Salle Comtal proposa moltíssimes activitats utilitzant les xarxes socials, com gravació de vídeo clips musicals, jocs d'educació física, treballs cooperatius i, a més, tampoc falten les iniciatives solidàries entre les quals destaquem les "cartes fetes amb cor" per enviar-les a treballadors i malalts dels hospitals.

Per altra banda, l'escola també ha pensat en les dificultats econòmiques per les quals estan travessant les famílies en aquest temps i per això ha decidit abaixar significativament el preu de la quota mensual. L'AMPA també s'hi ha afegit a aquesta mesura i ha suspès el cobrament de la quota mensual a les famílies.

Ara bé, totes aquestes mesures que ha implementat el col·legi no es podrien haver portat a terme sense la col·laboració i la implicació de les famílies que tenen el deure de participar, planificar i organitzar totes les activitats d'ensenyament i educatives dels seus fills i filles, amb una bona dosi de imaginació i ingeni, a més de garantir l'estabilitat emocional i psicològica dels nens/es i els/les adolescents i d'explicar i fer entendre als infants que aquest període d'interminable confinament no és un temps addicional de vacances sinó un temps d'aprenentatge i un bon moment per cuidar-nos, ser empàtics i solidaris.

**Una família de
l'Escola La Salle Comtal** ♦

Edifici de l'escola La Salle Comtal.

FONS REPÚBLICA D'ACCIÓ SOLIDÀRIA

L'aparició del COVID19 ha posat en evidència greus deficiències estructurals en l'àmbit sanitari i assistencial i mancances de les Administracions que no van saber preveure la dimensió del que ens venia a sobre i que, en un primer moment, tampoc van saber adoptar les mesures per fer front a la pandèmia. No entrarem ara en aquesta crítica, ja tindrem temps per fer-ho.

Calia actuar i tenir present per damunt de tot la salut i el benestar dels ciutadans. El Consell per la República va posar tota la seva estructura de Consells Locals al servei d'aquesta finalitat i va teixir des d'un primer moment una coordinació de tot el territori. El

primer era suplir les mancances en l'àmbit sanitari i assistencial quant a protecció per frenar l'expansió del virus, atesa l'escassetat i, en molts casos, la manca absoluta d'aquest material de protecció.

El Consell Local per la República va organitzar una xarxa solidària sota l'empара del Fons República d'Acció Solidària, amb voluntaris que han estat confeccionant material, distribuint-lo, atenent les demandes que des de diferents centres sanitaris i assistencials ens feien arribar i també recollint el material necessari en forma de donacions dels veïns i veïnes, o aportacions de tallers i petites empreses (roba, bobines de goma

elàstica, ulleres, guants, viseres protectores, hidroalcohol...).

En concret, i fins al moment en què fem aquest article, el Consell Local de Ciutat Vella ha repartit 700 mascaretes d'ús hospitalari de fanotex, que s'han donat als CAP del districte, residències, serveis socials i fins i tot a la Guàrdia Urbana i Mossos d'Esquadra, 170 gorres de cotó, unes 50 bates i 600 mascaretes elaborades per cosidores voluntàries i que s'han repartit majoritàriament impulsant l'acció social: Xarxa Solidària de la Barceloneta, Serveis Socials, Parròquia de Santa Anna, El Lloc de la Dona, Suport Mutu Casc Antic, Centre d'educació especial GURU, i fent-ne distribució a través de mercats, botigues, forns, farmàcies...

Tot ha estat rebut amb grans mostres d'agraïment, la qual cosa dona molts ànims per continuar treballant.

Per contactar amb nosaltres:
ciutatvella@consellrepublica.cat ♦

**Consell Local
per la República**
Ciutat Vella - Barcelona

ANTIC TEATRE: EL RISC MAI NO ÉS L'E

VEÏNES, COMPANYES I COMUNITAT DEL BARRI,

Des del 14 de març, a causa de les mesures preses per les Administracions a conseqüència de la declaració de l'estat d'alarma per a la gestió de la situació de crisi sanitària ocasionada per la COVID-19, l'Antic Teatre va tancar les portes. Fins que les restriccions no s'aixequin, ni la sala de representacions ni el bar podran reprendre l'activitat.

Pel que fa al teatre, tot i que, ara com ara, no hi ha cap manifestació oficial per part del govern central (que és qui té la competència per reactivar l'activitat del sector) i les informacions varien dia a dia, sabem que a les arts escèniques li esperen uns mesos molt durs.

El panorama és desolador. L'Antic s'ha vist privat del bar, que és el motor econòmic principal de l'activitat de sala. Només al març i a l'abril hem hagut de cancel·lar

temporalment prop d'una vintena d'espectacles i esdeveniments, i això inclou estrenes, espectacles en gira, cicles periòdics o esdeveniments com els del Dia Mundial del Teatre o l'Off Sant Jordi. També, i coincidint amb aquest últim, el multitudinari aniversari de la sala, el 23 d'abril. A la cancel·lació de l'activitat de la sala, cal sumar la de les gires d'aquells artistes que l'Antic produeix i als quals dona suport. Això també inclou els espectacles que s'havien de veure a mitjà termini, atesa la impossibilitat d'accés a les sales d'assaig, als estudis o al material

amb què molts professionals preparen la feina.

Al gener us presentàvem la programació de 2020 en una roda de premsa titulada «Quan el risc no és l'excepció». Vam tocar-hi de mig a mig.

Com a espai de cultura de base a Barcelona, centre social i cultural nascut de l'autogestió i sala productora i exhibidora, des de 2003 l'Antic Teatre ha trobat sempre la seva independència artística en l'aposta per la potència: en posar tota l'experiència acumulada a favor del talent emergent d'artistes compromeses amb l'art contemporani des de la innovació, la interdisciplinarietat, la crítica i l'autocrítica. Amb confiança. Sense condicions.

A banda de la crisi sanitària que totes vivim i compartim, ara, durant els mesos previs al confinament, l'Antic Teatre va dur a terme aquesta tasca com a «icona actual de l'escena independent de les arts en viu» amb moltíssima dificultat,

Roda de premsa a l'Antic Teatre, 17 de febrer de 2020.

EXCEPCIÓ

atesa la situació de risc que pateix la viabilitat i continuïtat del projecte, condicionada per una sobtada proposta de la propietat d'apujar un 500% el preu del lloguer de l'espai de Verdaguer i Callís (dels 1.500 euros actuals a 7.500 euros).

Així, en una segona roda de premsa durant la qual moltes de vosaltres vam acompanyar-nos i vam ser veu, vam explicar un cop més que aquesta pujada desorbitada del lloguer és fruit de l'especulació i la gentrificació, però que, tot i això, hem lluitat, lluitem i lluitarem per la cultura de base, i per mantenir la pervivència d'un projecte que compleix amb una clara funció artística i social al Casc Antic de Barcelona des de l'any 2003.

L'esdeveniment va tenir una amplíssima cobertura mediàtica, amb referències a més de quaranta mitjans de comunicació d'àmbit nacional, estatal i local, i no hi ha dubte que això, sumat a tot el suport de la comunitat artística i veïnal de l'Antic, ens va enfortir per continuar les converses i gestions amb les Administracions per tal de contemplar solucions. Perquè, des de febrer de 2020, la posició de la propietat de l'imoble és taxativa i dissipa qualsevol expectativa de pròrroga o canvi

en les condicions del contracte, vigent fins a finals de 2027.

Davant d'aquesta situació i malgrat tot el suport popular, veïnal, sectorial i mediàtic amb el qual l'Antic Teatre compta, i la constància i transparència econòmica en la gestió, el suport institucional no s'ha materialitzat mai amb solucions concretes. Amb la crisi sanitària les negociacions han quedat congelades. Tan bon punt torni l'activitat a les Administracions, la represa de les negociacions hauria de ser prioritat, però, ara com ara, no en sabem res.

Enguany, l'Antic Teatre fa 17 anys. Volem fer-ne més, volem seguir endavant. Entenem l'art i la cultura, sobretot des de la base, des de la lliure iniciativa ciutadana, com un bé de primera necessitat. El risc és l'entorn natural per a una sala que aposta per l'avantgar-

da, la investigació i la no-complacència amb el sistema artístic i sociopolític. Però aquesta situació de gentrificació sumada a la d'emergència sociosanitària pot ser irreversible.

Us demanem l'únic que en aquest moment podem demanar-vos: difusió i suport. Les cartes de suport són essencials i ens ajuden a exigir a les Administracions que frenin i reverteixin la desaparició d'espais socials i culturals de Barcelona com l'Antic Teatre.

També us demanem que ens doneu suport via xarxes socials amb els hashtags #AlAnticNiTocarLo #LAnticNoEsToca i #SocAntic.

Moltíssimes gràcies, una abraçada i fins aviat,

Equip de l'Antic Teatre
Barcelona, 20 d'abril de 2020 ♦

ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DEL CASC ANTIC
Rec, 27
08003 Barcelona

En aquests moments complicats que viu l'Antic Teatre, la Junta Directiva de l'Associació de Veïns del Casc Antic, en nom propi i en el del conjunt dels nostres associats i associades, li volem donar tot el nostre suport i fer-ho de manera pública.

La seva aposta valenta, responsable, sincera i compromesa és una contribució cultural i cívica imprescindible per al nostre barri, la ciutat i el país.

Volem remarcar la seva implicació en les reivindicacions veïnals fent front comú davant del procés de gentrificació, al peu del canó i donant suport en les lluites veïnals dels darrers anys.

Com a ciutadans no ens podem permetre perdre una entitat cultural que tant ha contribuït a la promoció dels valors democràtics i s'ha implicat de manera decidida en la defensa de les nostres reivindicacions.

Fem una crida a totes les entitats i associacions dels nostres barris perquè manifestin el seu suport. Entre totes i tots farem possible la continuïtat de l'Antic Teatre.

La Junta de l'Associació de Veïns Casc Antic
Abril de 2020

ASÍ ES UNA VIVIENDA DIGNA (EN TIEMPOS DE COVID-19)

Con la orden de #quedateencasa o #stayhome, los gobiernos nos obligan en estas semanas a la cuarentena domiciliaria, para evitar que la pandemia afecte a más personas alrededor del mundo. El espacio donde vivimos, de repente, se ha convertido en el lugar de permanencia obligada, independientemente de cuáles sean sus características, cuántos sean sus habitantes y de dónde se encuentre este hogar.

Pocos momentos en la historia contemporánea nos han hecho notar de una manera tan radical qué significa habitar en una buena vivienda. Ahora que todos estamos confinados en ella, no podemos escapar, salir a trabajar, a caminar, a tomar un café, a hacer deporte, a jugar en el parque, a leer en un banco, a conversar, a discutir, a pensar. Todo tiene que ocurrir en la casa donde vivimos, en permanente proximidad con los que compartimos la casa o en la absoluta soledad.

Nunca fue tan pertinente reflexionar sobre el derecho humano a una vivienda digna (fijado en el artículo 25.1 de la Declaración de los Derechos Humanos) y sobre lo que realmente es una vivienda

“adecuada” y lo mucho que aporta en términos de calidad de vida. Lo que significa tener una vivienda espaciosa y bien distribuida, con vista a la naturaleza, con luz natural, con buena ventilación y con un espacio exterior, un balcón, un jardín o un terrado accesible desde ella, y qué privilegio es vivir así en pleno siglo XXI.

CÓMO SON NUESTRAS CIUDADES

No hay que mirar muy lejos para darse cuenta de que la ciudad en la que vivimos está llena de infraviviendas: viviendas sin luz, con ventanas a unos minúsculos patios interiores; viviendas compartidas entre personas que se turnan entre trabajar y dormir; viviendas superpobladas en las que el individuo no tiene donde retirarse a un espacio privado; viviendas mal construidas donde se escucha cualquier sonido del vecino; o, como las describe Juan José Millás, “viviendas con menos metros cuadrados que las banderas de la patria que ondean en las fachadas de los edificios oficiales”.

Y, si miramos más lejos, la situación es aun más preocupante. En

Lima, por ejemplo, alrededor de una tercera parte de los hogares se encuentran en una situación de elevada o extrema pobreza. Las precarias viviendas son de materiales ligeros que no protegen ni del frío ni del calor y exponen a los habitantes a la humedad, constantemente presente en la atmósfera de la capital de Perú.

Familias como los Cotrina Vigo, que viven en las laderas de una colina húmeda, en la periferia de la capital. En una casa precariamente construida de 9 metros cuadrados, sin agua corriente, sin siquiera espacio para una mesa, con el piso de tierra y una única ventana dando a un vertedero de basura abierto, deben experimentar el actual confinamiento como una tortura, encerrados en un lugar del que solo quieren salir.

QUÉ ES UNA “BUENA CASA”

“Nothing fixes people like a good house” (“Nada mejora a las personas tanto como una buena casa”), sostuvo el biólogo y urbanista Patrick Geddes hace más que un siglo. Geddes analizó el rol de la autoconstrucción asisti-

Av. Francesc Cambó, 27-31 - Alvarez de Castro
 Tl. 932 955 764 - Fax 932 956 055
 08003 Barcelona
 E-mail: ensa15@dinel.es

MPOS DE PANDEMIA Y MÁS ALLÁ)

Kathrin Golda-Pongratz

Bloque de viviendas. ©Kathrin Golda-Pongratz

da de viviendas en el contexto de la creación de una nueva ciudad industrial en India justo después de la primera Guerra Mundial.

Esta “buena casa” es una casa que puede crecer según las necesidades de sus habitantes y adaptarse a las circunstancias vitales, y con la que el habitante se identifica. En este sentido, vale la pena recuperar muchos experimentos interesantes basados en la idea de la “casa creciente” puestos en marcha en los años 20 y 30 del siglo pasado por Margarete Schütte-Lihotzky en Viena o Martin Wagner en Berlín.

También las ideas expuestas por John F. C. Turner en su artículo “*Housing as a verb*”, que describe la autoconstrucción asistida en el Perú de los años sesenta como una alternativa a los estáticos programas de vivienda estatales. Turner concibe la vivienda como un proceso, no como un producto. El “fijar” del que habla Geddes se puede entender en el sentido de consolidar, fortalecer emocionalmente, hacer sentirse parte, compartir y convivir.

CUANDO LA VIVIENDA ES SINÓNIMO DE ESPECULACIÓN

Las políticas y las prácticas de la producción de vivienda, sin embargo, se han alejado mucho de estos valores a lo largo del siglo xx. Han abusado de los sueños, ideales y anhelos relacionados con la vivienda. La han conver-

tido gradualmente en sinónimo de la capitalización de tierra, búsqueda de beneficios y especulación en las regiones metropolitanas alrededor del mundo.

España se ha sumado a esta práctica de un modo particularmente preocupante durante el “boom del ladrillo”. Aún hoy, los márgenes urbanos ofrecen un testimonio implacable del impacto de la burbuja inmobiliaria, cuyo inevitable pinchazo ha comportado la paralización de los proyectos de vivienda. Son recordatorios monumentales del naufragio de los sueños suburbanos y simbolizan las consecuencias negativas de las políticas urbanísticas especulativas descontroladas.

DESAHUCIOS Y PISOS TURÍSTICOS

Mientras tanto, faltan viviendas asequibles en los centros urbanos. Otra evidencia de que la vivienda se ha convertido en puro producto son los desahucios de personas, muchas veces vulnerables, que se ven incapaces de pagar las deudas de la adquisición de su vivienda o el aumento desmesurado de su alquiler. En este sentido, hay que aplaudir a la decisión de parar los desahucios en estos tiempos en los que la pandemia nos ata a la vivienda, como la única decisión humanamente aceptable.

No sorprende que cada vez más personas tengan interés en formas alternativas de convivencia. Las cooperativas de vivienda son

un excelente ejemplo de retomar la idea de la vivienda como proceso. Esperemos que el inesperado y abrupto frenazo al rendimiento de tantos pisos turísticos por el confinamiento nos haga repensar este modelo de ciudad, basado en la extracción de beneficios económicos de una población temporal, aceptando la expulsión de la población permanente de los barrios y poniendo en riesgo su tejido social.

Ojalá podamos aprender de esta experiencia de profunda crisis lo que Ivan Illich llama “la reconstrucción de la convivencialidad”: convivencialidad como lo opuesto a la productividad industrial y el rendimiento capitalista basado en el dogma del crecimiento. Convivencialidad basada en el liderazgo de cada uno y no tanto en un estado fuerte o en la economía; convivencialidad como valor ético intrínseco de una sociedad en la que la libertad individual se realiza en interdependencia con otros y en relación con el entorno en que vivimos y donde nos importa cómo vive el otro.

Article publicat a <https://theconversation.com/es> ♦

ANTECEDENTS DEL SOLAR DELS JUTJES

Cap a finals del segle XIX Barcelona bull. Tota una sèrie de factors, individuals i paral·lels en el temps, convergeixen en la creació d'un nou estat d'ànim:

Unes noves maneres i formes de fer política per superar el vell torn dinàstic de conservadors / liberals de la Restauració.

La consolidació del catalanisme polític, tant en la creació d'un corpus teòric com en la formació de partits d'èstricta obediència catalana.

Un Renaixement de la cultura catalana i de la seva expressió en la llengua pròpia.

La industrialització, bàsicament tèxtil, que crea riquesa i una nova classe social, la burgesia.

Noves formes artístiques, com el Modernisme, l'Art Nouveau eu-

ropeu, que gran part de la burgesia adoptarà i en serà mecenes.

Cal remuntar fins a finals del segle XVIII amb els Il·lustrats i la creació de l'Acadèmia, per veure les primeres expressions de defensa de la llengua i contra el centralisme. Però és a mitjans del segle XIX (1833-41) quan la publicació de l'*Oda a la Pàtria* d'Aribau i els poemes de Rubió i Ors donen el tret de sortida. El 1859 es restitueixen els Jocs Florals com un acte de difusió de la realitat literària i política del país. Personalitats com Duran i Bas, Verdager, Guimerà i Pi Margall, en són els seus defensors. Aquesta Renaixença troba en el 1872 el punt d'inflexió definitiu. Neix l'Ateneu Barcelonès i proliferen teatres, diaris, revistes i escriptors que ajuden a crear un pòsit cultural català que eclosionarà en uns plantejaments inqüestionablement catalanistes.

La Restauració havia creat un sistema polític corrupte de rotació de partits dinàstics, caracteritzat pel caciquisme i pràctiques com la compra de vots. La nova forma de fer política va començar amb Mañé i Flaquer, que el 1855 ja va defensar un catalanisme modern, diferent d'Espanya, definida com una confederació de pobles i nacionalitats diferents.

Amb la publicació de *Las Nacionalidades* de Pi i Margall i *Lo Catalanisme* de Valentí Almirall, comença l'elaboració teòrica del moviment. La creació del Centre Català el 1887 va donar pas

posteriorment a la fundació de la Lliga de Catalunya, amb els Verdager i Callís, Prat de la Riba, Domènech i Montaner, Duran i Ventosa, Francesc Cambó i Ramón d'Abadal. El catalanisme polític estava consolidat.

El carlisme va ser un altre factor cohesionador de l'esperit de país. Si bé tenia unes arrels reaccionàries de tradició catòlica conservadora, defensava una monarquia federalista i bàsicament els furs catalans, mostrant un catalanisme inqüestionablement polític. Des de les planes de l'Empordà al mig aire de la Selva, Osona, la Garrotxa o el Ripollès, molta gent de la Catalunya Vella, defensava el territori.

Tots aquests esdeveniments van anar acompanyats del sorgiment d'una nova classe social, la burgesia, i d'una nova forma de vida econòmica, la indústria. A Catalunya la industrialització es va basar en el desenvolupament de la indústria tèxtil ja que el país no tenia carbó ni ferro per la indústria pesada.

La industrialització a casa nostra va començar ja a finals del segle XVIII, per agafar empenta a principis del XIX, quan fadristeres de les petites i grans cases pairals del Pirineu i pre-Pirineu baixaven a peu pels corrents del Ter, el Llobregat i el Cardener, calçats amb espardenyes i la legítima a la butxaca. Així van fundar petits tallers amb uns pocs telers, que en cinquanta anys es transformaran en les grans indústries tèxtils del

país. Els Güell, Muntades, Turull, Sala, Bertrand i companyia, formaran imperis industrials.

Hi va ajudar també la repatriació, tant personal com dels capitals obtinguts, del indians que havien fet fortuna sobretot a Cuba. Els Xifré, Samà, Gumà i d'altres, van aportar diners per crear indústries, comerç, navegació i propietat immobiliària.

D'aquesta manera va néixer una burgesia emprenedora, constant, treballadora, que reinvertia els guanys, i poc amiga, de bon començament, a les ínfules de nou ric. La burgesia que obre la fàbrica a les 5 del matí i plega amb el darrer torn. Noves generacions, un cop guanyats diners, seran els mecenes dels artistes del Modernisme tant pictòric com arquitectònic.

Així doncs, a finals del segle XIX, arriba el moment d'exhibir la força creativa en tots els àmbits, d'ensenyar el que es fa i com es fa, del que s'ha fet i com s'ha fet, d'agafar impuls perquè ho conegui tothom a Espanya i Europa. És el moment d'autoafirmació i d'orgull.

Les indústries fumegen, els artistes del Modernisme pinten i construeixen amb noves formes, els burgesos financen i fan de mecenes, comprant art i fent-se construir cases amb el nou estil. Políticament, el catalanisme ha arraconat els partits dinàstics, la Renaixença està en plena vigoria i l'idioma reneix i es viu en català.

El Palau de les Belles Arts.

Catalunya en aquells moments era la primera i, juntament amb el País Basc, única "regió" industrialitzada d'Espanya. Aquesta revolució industrial s'havia aconseguit únicament per l'esforç humà autòcton, sense ajuda de l'Estat, ans el contrari. Es va construir la primera línia de tren, el primer vaixell amb buc de ferro, el primer "vapor", Barcelona va ser la primera ciutat en tenir gas i electricitat i s'havien creat grans empreses. El país estava preparat i ho volia ensenyar. Serà l'Exposició Universal de Barcelona de l'any 1888.

L'Exposició Universal es va gestar per un acord entre la burgesia industrial catalana i la restaurada monarquia. Era l'època de la Regència de Maria Cristina, vídua del rei Alfons XII i mare en l'època, del futur rei Alfons XIII. Les Exposicions Universals que havien començat el 1850 eren considerades com els grans es-

deveniments polítics, socials i econòmics del món, on cada país oferiria els seus avenços i realitzacions. Organitzar-la aportava prestigi a la ciutat i era motiu per transformar-la.

La idea la va assumir l'alcalde Rius i Taulet, envoltat d'empresaris de la ciutat que formaran el Comitè dels vuit: Rius i Taulet com alcalde, Elies Rogent com arquitecte, Lluís Rouvière com a director dels serveis públics, Manel Girona com a comissari de l'Exposició, Carles Pirozzini com a secretari i tres vocals: Duran i Bas, Ferrer i Vidal i López Bru marqués de Comillas. Durant dos anys van obrir delegacions a Europa i Amèrica per explicar el projecte i van convidar a comissions de l'estranger i periodistes per difondre la idea. L'Exposició ja estava a punt.

Es va inaugurar al públic el 8 d'abril de 1888, amb les autoritats

ANTECEDENTS DEL SOLAR DELS JUTJES

catalanes i el bisbe de torn, per ser inaugurada oficialment el 20 de maig pel rei Alfons XIII, que llavors té dos anys, la reina regent Maria Cristina, les princeses, el president del govern espanyol Práxedes Mateo Sagasta i l'alcalde de Barcelona Rius i Taulet.

Durant els 6 mesos d'Exposició Universal, va restar oberta l'exposició del recinte i també es van fer actes públics, festes, concerts, representacions teatrals i d'òpera, desfilades militars, actes esportius, carreres de cavalls i congressos. Finalment es va fer la clausura el 9 de desembre. Hi van participar 12.200 expositors que van rebre la visita de 2.240.000 persones.

L'Exposició es va fer en uns terrenys de més de 50 hectàrees que englobava des de l'Arc de Triomf, passant per la Ciutadella i fins a la Barceloneta. Grans artistes van participar en l'elaboració del projecte i la construcció dels diversos pavellons i jardins. Fontseré va remodelar el parc de la Ciutadella i Vilaseca aixecà l'Arc de Triomf.

Un dels pavellons erigits, motiu del nostre escrit, és el palau de les Belles Arts, bastit en el solar actual que hi ha entre el passeig Lluís Companys, el passeig Pujades i el carrer Comerç. Va ser obra de l'arquitecte August Font i Carreres, que va aixecar una estructura de pedra artificial, ferro i rajola, d'estil neoclàssic, de 88 metres de llarg, 45 d'ample i 35 d'alçada. La façana presentava un pòrtic amb columnes, flanquejat a les quatre

cantonades per quatre torres amb cúpula.

L'espai principal constava d'una gran sala central de 50x30 metres, on es van realitzar els actes oficials d'inauguració i cloenda, així com exposicions artístiques, concerts i actes culturals.

Una altra zona era un gran vestíbul, precedit d'un atri i lateralment dues escales d'honor que conduïen al pis, amb 23 sales de llum zenital. A la planta, dotze sales sumptuoses. Podia acollir unes 3.500 persones, i en va arribar a aplegar 5.000 en algunes ocasions.

A la sala de la reina regent hi havia els objectes d'art de la Casa Reial, a d'altres sales hi havia pintura nacional i estrangera i, a la galeria, dibuixos, aquarel·les i plànols. Aquestes sales només rebien llum zenital. De nit, centenars de bombetes elèctriques i una gran làmpada de bronze il·luminaven el Palau.

S'hi van celebrar els Jocs Florals, concerts de música i orgue, tertúlies literàries, hi van exposar pintors i escultors com Viladomat, Rusiñol, Sanchez-Coello, Benlliure, Vallmitjana, Cusachs, Inglada i Baixeres així com pintures de Correggio, Mengs, Rafael i Van Eyck, decoraven el Palau.

Un cop clausurada l'Exposició Universal es va constatar que havia estat un gran èxit, tant pel nombre de visitants com pel rendiment econòmic. Políticament va posar de relleu la bona sintonia de la burgesia catalana i la monarquia. I va ser un model per a posteriors Exposicions. També va remodelar part de la ciutat i va posar Barcelona al món.

A partir de llavors el Palau es va habilitar per fer-hi unes biennals, anomenades Exposicions de Belles Arts i Indústria. Comença pel Palau una nova etapa. El municipi té un espai gran, adequat i ben construït per engegar la idea de les biennals d'Art.

JATS (cont.)

L'any 1891 s'organitza la primera biennial i artistes nacionals i estrangers ocupen amb les seves obres els salons. Fortuny, Clavé, Alsina, Baixeres o Barrau són alguns dels artistes destacats. Són exposicions tant per a ser visitades com per comprar art. Per exemple, a cada quadre hi consta el nom de l'artista, les mides, el preu i l'adreça del pintor.

L'any 1894 es fa la segona biennial. Per indicació del Governador Civil, a més d'obra d'art, hi va haver música, amb concerts d'orgue, la banda municipal, cors corals, etc. També s'hi van organitzar tertúlies literàries amb Popeio Gener, Mañé i Flaquer, Narcís Oller, i Pin i Soler. També s'hi fa un Congrés d'Esperanto.

La tercera biennial és la de l'any 1896, on també hi va triomfar la música. Es van celebrar concerts de l'organista Gigout, gran virtuos, així com el famós compositor Saint-Saëns, que justament acabava d'estrenar al Liceu l'òpera Sanson i Dalila.

La quarta biennial del 1898 arrenca amb gran enrenou per la participació d'una obra de Zuloaga *Antes de la corrida*, una

pintura moderna procedent del Museu d'Art Modern de Brussel·les i molt influïda per Goya. És el gran moment de les batalles per arraconar l'impressionisme. Hi va haver una obra revelació: Joaquim Mir va presentar *La catedral dels pobres*, una pintura de grans dimensions representant la Sagrada Família, de colors rics i lluminosos, que va causar gran sensació. Un altre pintor, Ramon Casas també hi va tenir gran ressonància amb l'obra *La processó de Santa Maria*.

Al tombant del segle XX arrenca l'Exposició del 1900, on es va començar a imposar l'impressionisme francès, fent retrocedir l'escola naturalista i la influència de l'art italià.

L'any 1906, amb un salt de sis anys de no fer-se, és l'any del retorn de guarnicions de soldats d'ultramar i es va organitzar un festival per recaptar fons. Van participar-hi els Cors de Clavé amb la banda municipal acompanyada de tenors i sopranos. S'hi van fer també grans banquets i torneigs d'esgrima. L'Exposició del 1907 va suposar el gran triomf de l'impressionisme francès, amb obra pictòrica de Manet, Monet, Re-

noir, Sisley, Pissarro i escultòrica de Rodin i Meunier. El 1910 s'hi va exposar una col·lecció de tapissos de Goya, visitada per Alfons XIII.

L'Exposició de l'any 1919 té una anècdota important i és que la celebració dels Jocs Florals la presideix el Mariscal Joffre, un català de Ribesaltes, heroi del Marne i glòria militar francesa de la primera guerra mundial i la reina de la festa és la seva esposa. Hi van exposar Mir, Graner, Zuloaga, Romero de Torres... alguns en sales especials. L'any 1922, Fortuny hi va exposar *La Vicaria*, que juntament amb *La morta* i un esbós de la *Batalla de Tetuan*, seran propietat del Museu barceloní.

Quan van acabar aquestes exposicions, el Palau es va habilitar com a museu d'obres contemporànies i com a sala d'assaig de la Banda Municipal. Però l'edifici portava perdigó a l'ala i poc a poc va anar degenerant; s'hi feien pocs actes, es va anar fent vell, no hi va haver manteniment i la Guerra Civil va accelerar la seva decrepitud. Com altres edificis d'alt valor artístic va patir els bombardejos de l'aviació feixista italiana i el 1938 hi va impactar una bomba i el va deixar mig enrunat.

BON VENT
BARCELONA

C. Argenteria, 41 - 08003 Barcelona
T. 932954053 - www.bonvent.cat

LA BOTIGA DE REGALS DEL BARRI

Artesania local
Decoració
Espelmes d'olor
Parament de la llar
Antiguitats
Joies
Espardenyes
Bosses
Complements

ANTECEDENTS DEL SOLAR DELS JUTJATS (cont.)

Solar buit una vegada enderrocant el Palau. Foto del 1948.

Acabada la guerra, es va nomenar alcalde Miquel Mateu i Pla, fill de Mateu del ferro, franquista de primera fornada, molt ric, nebot del Cardenal Primat de Toledo Mn. Enric Pla i Daniel, amic personal de Franco i potser l'únic català de qui se'n va fiar sempre el dictador. El nou alcalde baralla diferents possibilitats per l'edifici, entre elles un projecte d'estació central d'autobusos. No hi ha diners, no qualla res i finalment l'estiu de 1942 l'edifici va ser enderrocant i es va vendre tot el ferro de la seva estructura. Al solar abandonat s'hi va bastir l'edifici dels jutjats municipals, inaugurats l'any 1966.

Aquests jutjats van ser els més grans de la ciutat durant més de quaranta anys, des de finals del franquisme fins a finals de la primera dècada del segle XXI. Van presidir el decurs de la vida del barri. Qui no recorda la munió de gent esperant a fora, als bars

del voltant, sobretot a l'hora d'esmorzar, plens a vessar de policies, advocats, procuradors i acompanyants. Quantes generacions de professionals hi van començar i quasi tancar la carrera, amb pocs mitjans, en sales petites i atapeïdes, sempre amuntegats. Quantes condemnes i alguna absolució. També van ser els privilegiats observadors dels primers casaments civils. I en els antics calabossos s'hi troben pintades de detinguts que hi van voler deixar rastre del seu pas.

Però tot té un final. I els jutjats es van tancar l'any 2009 amb la inauguració de la nova Ciutat de

la Justícia. Va quedar l'edifici, amb quasi 50 anys d'història, abandonat. Ocupes, baralles i robatoris van ser molt habituals.

I finalment el juny del 2017 l'edifici es va enderrocar. Durant les feines d'enderroc va aparèixer una necròpolis datada entre els segles VII i IX, amb almenys setze tombes. S'hi van trobar també part dels enderrocs borbònics de la Ribera posteriors a 1714 i un mosaic del Palau de les Belles Arts, anteriorment descrit.

És sobretot important per ser el cementiri medieval més extens i documentat de Barcelona. També té rellevància l'acolorit paviment de mosaic hidràulic, de dissenys geomètrics que prova una il·lusió òptica de tridimensionalitat. Està en molt bon estat.

Tot això endarrerix les obres de la futura nova Audiència de Barcelona. El terreny és de propietat municipal però està cedit per a usos judicials a la Generalitat. En principi aquesta és l'única funció a la que es pot dedicar el terreny. Si fos a una altra, l'Ajuntament el podria reclamar. Sembla que les obres van per llarg així que el municipi podria fer-hi equipaments pel barri de manera temporal. Aquest és doncs un bon moment perquè l'administració i els veïns del barri arribin a un bon acord.

Però això ja serà una altra història... ♦

VOLEM EL SOLAR DELS JUTJATS

En els darrers mesos s'ha constituït una Plataforma d'entitats per rebutjar la destinació per a ús judicial del solar dels antics jutjats i reivindicar equipaments socials pel barri. Ens hem proposat debatre amb les entitats veïnals quins són els equipaments més necessaris (habitatge social, residència per a la gent gran, sanitat, llar d'infants...), s'ha redactat un manifest, recollirem signatures, ens mobilitzarem. Hem de guanyar aquesta batalla, no podem deixar perdre aquesta oportunitat.

Si et vols adherir a la Plataforma **VOLEM EL SOLAR** escriu un correu a volemelsolar@gmail.com ♦

VOLEM EL SOLAR DELS JUTJATS

Els barris del districte de Ciutat Vella veuen com any rere any, els preus abusius dels lloguers estan expulsant els veïns i veïnes amb menys poder adquisitiu. Els joves que s'hi han criat es veuen obligats a abandonar-los quan es volen independitzar, exclosos com queden de l'accés a l'habitatge. Els avis i les àvies llogaters amb pensions de misèria són la diana perfecta per a voltors que fan l'impossible per fer-los fora de casa seva.

En aquest context, un allau de fons d'inversió, grans tenidors i immobiliàries han anat apropiant-se dels barris ajudats per la complaença d'unes polítiques institucionals que els han donat tot tipus de facilitats per a construir-hi hotels, apartaments turístics i pisos d'alt standing. Al mateix temps, l'Administració ha marginat la creació d'habitatge de lloguer i equipaments públics necessaris sota l'argument de que no hi ha sòl per fer-ne.

Fa pocs mesos van concloure les obres d'enderrocament dels antics jutjats penals i d'instrucció de Barcelona, en el terreny delimitat pels carrers Comerç i la placeta de Vicenç Albert Ballester, els passejos de Lluís Companys i de Pujades. Ara, tant l'Ajuntament de Barcelona (propietari del solar) com la Generalitat de Catalunya (que en té la cessió) tenen l'oportunitat de demostrar a la gent que les reivindicacions veïnals que s'arrossegueu des de fa molts anys són més importants que els interessos partidistes a que ens tenen acostumats. Més recentment, el Plenari de Ciutat Vella del 10 de març del 2016 va aprovar que s'iniciessin els tràmits adients per dedicar aquest solar a construir-hi equipaments del districte. Els va faltar acordar que aquests equipaments fossin "socials" no pas dedicats a allotjar-hi noves instal·lacions judicials o policials.

La **PLATAFORMA SALVEM EL SOLAR DELS JUTJATS** reivindicuem els 4.500 m² del solar per a ús dels veïns i veïnes i demanem l'entesa i compromís de ambdues administracions per crear equipaments públics de proximitat dels quals n'estem mancats o en són insuficients, com una residència de gent gran i una escola bressol. Així mateix, urgeix la construcció d'habitatge de lloguer assequible adreçat als col·lectius més vulnerables dels nostres barris.

ENTRE TOTES HO FAREM POSSIBLE!!

volemelsolar@gmail.com

[@volemelsolar](https://twitter.com/volemelsolar)

Plataforma salvem el solar dels jutjats

CUIDAR LA GENT GRAN, LA GENT MÉS NECESSITADA, ÉS CUIDAR TOTA LA SOCIETAT

La societat s'ha de preocupar per la gent gran. La solidaritat generacional sempre ha estat present en els discursos de qualsevol institució. Forma part de la neteja de la nostra consciència. La realitat actual ens mostra la buidor, la inconsistència i les mancances d'aquest discurs.

Tot i assumir que molta gent no era conscient de la situació de la majoria de la gent gran a Barcelona, i en concret la del nucli antic de Ciutat Vella, ara això ja no és possible. La Covid-19 ha desmuntat qualsevol coartada,

no sols per a les Administracions, també per a cada un de nosaltres, per a tota la societat.

La PLATAFORMA VOLEM EL SOLAR DELS JUTJATS fa temps que reivindica els 4.500 m² del solar delimitat pel carrer del Comerç i els passeigs de Lluís Companys i de Pujades per a equipaments socials: una Residència de Gent Gran, un Centre de Dia, un Menjador Social i Habitatges Socials.

En la majoria dels casos, parlar de gent gran és parlar de soledat i de pobresa. Dues pandèmies endèmiques en la nostra societat, que només el compromís institucional de l'Ajuntament de Barcelona (propietari del solar) i de la Generalitat de Catalunya (que en té la cessió), juntament amb el veïnat dels barris del districte de Ciutat Vella poden canviar aquesta situació.

La relació entre residències de gent gran i la població de 65 anys i més al districte de Ciutat Vella, a

les darreres dades de l'estadística de 2019 de l'Ajuntament de Barcelona, es distribueix de la manera següent (vegeu taula).

A Ciutat Vella només hi ha dues residències públiques. Als barris del Nucli Antic (Sant Pere, Santa Caterina i la Ribera) no n'hi ha cap, malgrat ser el segon més poblat i el segon amb més percentatge de més grans de 65 anys, per sobre de la mitjana de tot el districte.

La construcció de la Residència de Gent Gran, del Centre de Dia, del Menjador Social i d'Habitatges Socials, al solar dels antics jutjats, facilitaria l'atenció de la gent gran i dependent, de les persones més necessitades i les relacions humanes intergeneracionals. És una millora prioritària per a Ciutat Vella. Un equipament conjunt d'aquest tipus optimitza la gestió, el manteniment i els costos perquè ofereix un servei integral. És una oportunitat que no podem deixar perdre. ♦

Districte/Barris	TOTAL	65 anys i més	% 65 anys i més	Residències	
				Públiques	Privades
CIUTAT VELLA	105.820	13.461	12,72%	2	8
el Raval	48.297	5.497	13,38%	1	2
el Gòtic	19.180	2.176	11,34%		5
la Barceloneta	15.173	2.607	17,18%	1	
Sant Pere, Santa Caterina i la Ribera	23.170	3.181	13,72%		1

Quadre elaborat a partir de les dades de l'Ajuntament de Barcelona. Departament d'Estadística i Difusió de Dades. Lectura del Padró Municipal d'Habitants a 1 de gener de 2019. I de la relació de Residències per la Gent Gran recollida en el Directori de Serveis Socials.

RANXO DE CARNESTOLTES 2020

Seguint amb la tradició, aquest any també s'ha fet el Ranxo de Carnestoltes el dissabte 22 de febrer a la plaça del Forat de la Vergonya.

El ranxo el vam organitzar entre l'Associació de Veïns, la cooperativa de consum Tota Cuca Viu que va fer l'olla vegetariana i Les Horteres de la Rivera que van preparar humus i mus de remolatxa. Els comerciants del barri van participar amb l'aportació dels seus productes i des de ben aviat un grup de veïns i veïnes vam fer bullir l'olla.

El Grup de Dones de l'associació va organitzar un taller de màscares i origami amb la participació dels nois i noies que treballen

amb els educadors de barri de la Fundació Adsis.

A l'hora de dinar, a la taula hi va participar molta gent i l'ambient va ser molt positiu durant tot el matí. Aquesta activitat ens ajuda a conèixer-nos més entre tots els veïns i les diferents entitats del barri. ♦

El nostre agraïment per a tots els comerciants que van fer possible el Ranxo de Carnestoltes:

David Carnissers
Carnisseria Anna i Ramon
Carnisseria M. Mercè
Carnisseria Casaponsa
Carns Miquel
Menuts Hugo
L'Hortet d'en Julià
Fruites i verdures Soto
Fruites i verdures Labrador
Llegums i plats cuinats Josep
Alec Ous
Polleria Angelines
Polleria Hueveria Ponce
Aviram i caça Agustí
Carns Selectes Arias
Xarcuteria Carles Gourmet
Xarcuteria Debon
Carn Martí Jordi
Cansaladeria Josep Vilà
La Cansaladeria
Carnisseria Carles
Llegums cuits Jaume
Llegums cuits Ràfols
Queviures Lamiel
Fruites i verdures Maria i Joana
Hermanos Alonso
Fruiteria Vuitcamps
Cafés el Magnífico
Bar Restaurant Blau

Color i Pintura SOLÀ

Totes les pintures i tots els colors
Pintura · Decoració · Drogueria · Neteja
www.coloripinturasola.com

Ara tenim pintures en liquidació!

Mestres Casals i Martorell 20
08003 Barcelona Tel 93 319 84 04
M Urquinaona / Jaume I

Lepant 269
08013 Barcelona
Tel 93 436 85 61
M Sagrada Família

Astúries 18
08012 Barcelona
Tel 93 217 00 68
M Fontana

8 DE MARÇ. REVOLTA FEMINISTA

El 8 de Març d'enguany les dones hem tornat a sortir al carrer per fer visibles les nostres reivindicacions. La Vokal de Dones de l'Associació de Veïns hi hem participat organitzant diverses activitats.

Exposició ENFADADES, durant tot el mes de març. Imatges i expressions artístiques de dones. Lloc: Casal de Joves Palau Alòs. Autora: Montse Cabo. És el resultat de sentir i veure la injustícia que patim les dones en els àmbits laboral, social, familiar, etc.

5 de març, **projecció de la pel·lícula LA PIONERA** a la seu de l'AV. Dirigida per Pamela B. Green en memòria d'Alice Guy Blaché, pionera en la direcció i producció cinematogràfiques. La

8 de març. Revolta Feminista, contra la precarietat i el patriarcat

història del cinema va esborrar la seva contribució al setè art i atribuï les seves pel·lícules al seu marit o altres persones anònimes.

6 i 7 de març. **Realització d'un mural collage** al carrer de la Bòria. És un mural reivindicatiu fet en col·laboració amb el Palau Alòs, el Casal de Barri i la Fundació Adsis. Una part del mural mostra imatges de les moltes dones que han estat ignorades per la

història i, en una altra, es reivindica noms de dones per als carrers de la ciutat.

8 de Març - **Manifestació feminista**. Es tornaren a omplir carrers de les ciutats amb la presència de multitud de dones. Es reivindica l'estat laic, es denuncia la imposició del model patriarcal de la jerarquia catòlica i en les polítiques econòmiques, socials, culturals...

ENS VOLEN SOTMESES PERÒ CONTINUEM INSUBMISSES I RESISTENTS

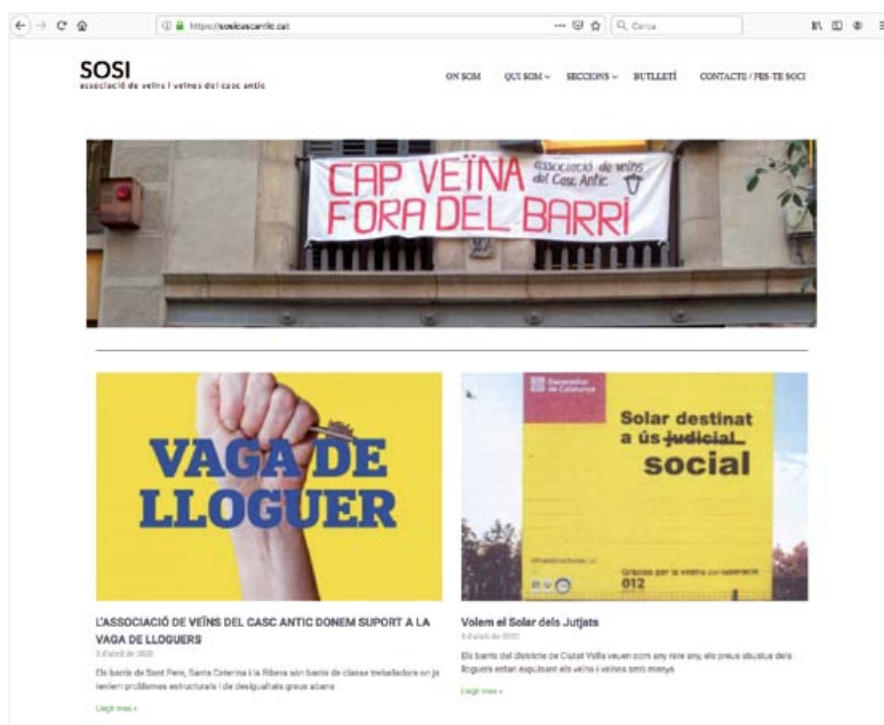
JA TENIM NOU WEB!

Ens fa molta il·lusió compartir amb vosaltres el llançament de la nova pàgina web:

www.sosicascantic.cat. Aquesta plataforma neix amb l'objectiu d'actualitzar la nostra finestra al món en línia, per explicar què passa al barri.

Hem començat fent públic el web i buscant col·laboradors. Veureu que moltes seccions encara tenen el contingut en construcció; a poc a poc, amb l'ajut de tothom, trobareu tots els nostres projectes i activitats, per informar-vos o bé tenir referències. També hi trobareu la història de la SOSI: històries com la de l'hotel del Palau o fotografies d'activitats dels anys vuitanta. Però el principal focus serà als apartats de Blog i Seccions que us mantindran informats de les últimes notícies i activitats del barri i dels projectes de les nostres vocalies, fonamentalment les de dones i salut, així com accés al fons històric de la SOSI, que estem acabant de digitalitzar.

Encara desconeixem la importància o transcendència real que tindrà aquest web en el context dels diferents canals de comunicació oberts per les xarxes socials, però pensem aprendre i treure'n junts el màxim benefici per al barri. Entenent la importància que està prenent aquest àmbit darrerament, ens hem proposat integrar al web altres canals i serveis com Twitter, Facebook, però no sols de la SOSI, com el projecte de calendari unificat d'activitats "Queda't al barri" (disponible a

Telegram). També hem establert contacte amb l'Ajuntament per dotar la SOSI d'una aula informàtica, des d'on podríem col·laborar en la formació de veïnes i veïns en les eines ofimàtiques i de comunicació. Així aprofitaríem per potenciar el web de la SOSI com una plataforma editable en constant evolució, treballant colze a colze amb tothom que hi vulgui participar. Amb la situació actual no sabem quines seran les noves prioritats que tindrà l'Ajuntament, però el web ja està disponible i d'una manera o altra pensem que és un servei útil per al barri i el mantindrem.

A més d'informar i recollir la nostra memòria d'activitats, a la pàgina inicial del web hi trobareu el calendari d'activitats que serà una eina d'agrupació de totes les que es produeixin al barri, organitzades per totes les associacions. Aquesta eina us portarà di-

rectament als portals o seccions de suport de cada una d'aquestes entitats per tal d'evitar-vos de fer les tedioses recerques a Google. Moltes vegades aquest ens retorna a la informació que no estem cercant, o per contra ens en dona en excés i això no ens facilita gens trobar allò que estem buscant. Aquest és el projecte de col·laboració amb l'equip de "Queda't al barri" (disponible a Telegram) i volem que sigui un exemple per a altres grups amb idees que busquin un col·laborador.

Estem oberts a les col·laboracions, suggeriments i propostes que vulgueu fer per enriquir el web. Tothom que hi estigui interessat pot escriure a sosiveinsca@gmail.com o passar per la SOSI una tarda per tenir una xerrada. Esperem que, de mica en mica, el nou web us agradi i el trobeu prou interessant per accedir-hi i informar-vos. ♦

EL NOM DELS NOSTRES CARRERS:

LES BASSES DE SANT PERE

Maria Mas

“**E**l carrer de les Basses de Sant Pere surt del Rec Comtal i mor a la plaça de Sant Agustí Vell. Fins a mitjan segle passat fou anomenat “dels Molins de Sant Pere” com a record d’uns molins que allà estigueren instal·lats entre els segles XII i XVI, i que en anar desapareixent deixaren una sèrie de basses. Com a record llunyà d’aigua, hi ha allí des de fa més de tres quarts de segle uns safareigs públics que eren molt concorreguts”.

Lluís Almerich, Història dels carrers de la Barcelona Vella

Les basses d’aigua utilitzades en les instal·lacions de la indústria tèxtil foren cobertes al segle XIX. En ajuntar-se les Basses de Sant Pere amb el carrer de la Sèquia,

hi ha un desnivell que se salvà amb unes escales. En el núm. 4 del carrer hi ha un edifici del segle XIV, ben conservat, amb una torre a la cantonada.

Actualment les Basses de Sant Pere no són el que havien estat. Els

primers enderrocs per l’aplicació del PERI tiraren a terra les cases i les escales, “construint uns blocs de pisos de baixa qualitat, amb moltes deficiències, les rampes d’accés massa pronunciades...”, deia en un escrit la Coordinadora d’Usuaris de la Sanitat (CUS). ♦

DAVANT L'ACTUAL EMERGÈNCIA SANITARIA

Donada l'emergència provocada pel **COVID-19** ens hem vist obligats a tancar el local i a dia d'avui encara no sabem quan podrem tornar a obrir.

Ara mateix, per tractar els problemes d'emergència social, d'habitatge, treball, alimentària, violència de gènere, seguretat, etc. podeu contactar amb nosaltres a través de telèfon, whatsapp o correu electrònic.

Telèfon: **644 26 06 05**

Correu: associacio@sosicascantic.cat

AMB LA UNIÓ DELS VEÏNS I VEÏNES DEFENSAREM ELS NOSTRES DRETS!

VOLS UN BARRI MILLOR? AJUDA'NS A DEFENSAR-LO!